

Niemandsbuid

*Niemand's
Bruid*

Meg Rosoff

Vertaling Jenny de Jonge

moon

De vertaler ontving voor deze vertaling een werkbeurs van de Stichting Fonds voor de Letteren.

© 2009 Meg Rosoff

Oorspronkelijke titel *The Bride's Farewell*

Nederlandse vertaling © 2009 Jenny de Jonge en Moon,
Amsterdam

Omslagontwerp Puffin

Zetwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 0213 5

NUR 285

www.moonuitgevers.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

Produktgroep uit goed beheerde bossen, gecontroleerde bronnen en gerecycled materiaal.

Cert no. SGS-COC-003091
www.fsc.org
© 1996 Forest Stewardship Council

Uitgeverij Moon drukt haar boeken op papier met het fsc-keurmerk. Zo helpen we oerbossen te behouden.

1

Op de ochtend dat ze zou trouwen kroop Pell Ridley in het donker haar bed uit, kuste haar zusters vaarwel, haalde Jack uit de wind en de regen op de hei en vertelde hem dat ze weggingen. Al was het niet waarschijnlijk dat hij bezwaar zou maken, als paard.

Er viel niet veel mee te nemen. Brood, kaas en een fles bier, een schoon schort, een touw voor Jack, en een boek van moe met potloodschetsen van vogels waar niemand ooit in keek behalve zij. De jurk voor haar trouwerij raakte ze niet aan maar ze liet hem uitgespreid over een stoffige stoel liggen.

Zorgvuldig voelde ze in de beste theepot naar de munten die opzij waren gelegd voor haar bruidsschat, schoof het touw om Jacks nek en draaide zich om om te vertrekken.

Met haar hoofd omlaag en haar ogen half dichtgeknepen tegen de regen bleef ze plotseling staan bij het zien van een spookachtig figuurtje op het pad. Het had net zo weinig substantie als een mot, maar zijn ogen brandden een gat in het donker.

‘Ga terug naar bed, Bean.’

Het verroerde zich niet.

Ze zuchtte toen ze zag dat het bleke gezichtsovaal een koppige uitdrukking vertoonde.

‘Bean, alsjeblieft. Ga naar huis.’ O mijn god, nee, dacht ze. Maar God om hulp roepen had geen zin voor iets wat al besloten was.

Zonder te wachten op een uitnodiging klauterde de jongen boven op Jack, en omdat ze geen keus had, trok ze zichzelf achter hem omhoog en voelde de warmte van zijn dunne lijf tegen het hare. En zo, met een berustend klikgeluidje naar Jack, en met droge ogen, daalden ze de heuvel af naar het noorden, wat op dat moment precies de juiste richting leek voor de rest van de wereld.

‘Sorry, Birdie,’ fluisterde het meisje, met een laatste gedachte aan de man die haar echtgenoot had zullen worden. Misschien zou hij op het allerlaatste moment een andere bruid vinden. Misschien zou hij met Lou trouwen. Kan me niet schelen met wie, dacht ze. Zolang ik het maar niet ben.

2

De open weg. Wat een magische drie woorden. Een visioen van blauwe lucht, maagdelijke heuvels en smalle paadjes, waarheen mocht God weten, en van vrij zijn – vrij en hongerig, vrij en koud, vrij en nat, vrij en verdwaald – wie maalde daarom, gezien het alternatief?

Ze waren nog maar een uur onderweg toen het donker begon op te lossen en ze bij een dorp kwamen dat identiek was aan het dorp dat ze net hadden verlaten: een weg ernaartoe, een weg ervandaan, met een langer, minder platgelopen pad in een cirkel eromheen. Daar kende elke sterveling Pell goed genoeg om te weten dat ze op haar trouwdag niet 's ochtends in alle vroegte van huis hoorde weg te rijden, dus stuurde ze Jack van het pad af en ging met een boog om alle dorpen heen, tot die vreemde namen kregen en de mensen die ze voorbijreden hun niet meer bekend voorkwamen. Maar zelfs toen stopte ze niet, behalve één keer onder een boom, voor wat bruinbrood met bier.

Bean bleef op het paard zitten, zelfs toen Pell zich omhoog liet glijden om te lopen; hij was zo licht dat ze betwijfelde of het paard iets van hem merkte. Als de gevoelens van somberheid, twijfel en verbazing over wat ze had gedaan haar te veel werden, lachte hij haar bemoedigend

toe, maar meestal zat hij stil recht voor zich uit te kijken.

‘Wil je niet naar huis, Bean?’ Hij hoorde niet bij haar idee van vrijheid.

Maar hij schudde zijn hoofd en Pell zuchtte. Gedane zaken nemen geen keer, dacht ze, en achteromkijken heeft geen zin.

Ze waren op weg naar de paardenmarkt in Salisbury. Het was eerder een punt van vertrek dan een doel, maar voor hen was het de poort naar het grote, anonieme Engeland waar talloze mogelijkheden wenkten. Weg van Nomansland, weg van pa en moe. Weg van Birdie Finch.

‘Daar zul je een goede, trouwe echtgenoot aan hebben,’ had haar zus Lou meer dan eens gezegd. ‘En mogen doe je hem al.’

‘Maar ik kan beter rijden en paarden beslaan dan hij.’

‘Is dat je grootste bezwaar?’ Lou zou willen dat iemand zo naar haar keek als Birdie naar Pell keek.

‘Het moet maar genoeg zijn,’ zei Pell lachend, en ze reed weg op haar paard over de hei.

Lou keek hen na met afkeurend op elkaar geperste lippen.

Iedereen wist dat Birdie en Pell zouden trouwen. Ze waren al vanaf hun geboorte zo goed als verloofd, of in elk geval vanaf het moment dat Pell, vlak nadat ze had leren lopen, voor het eerst op een paard had gezeten, achterop bij Birdie, en zich uit alle macht had vastgehouden. De pony had niets met kinderen, maar Birdie klampte zich aan hem vast en Pell klampte zich vast aan Birdie, eerst als broer en zus, later met haar hoofd tegen zijn schouder en haar armen rond zijn middel.

‘Als we later groot zijn,’ zei hij dan, ‘ben je getrouwd met de beste hoefsmid van twee graafschappen.’

‘Je zou met Lou moeten trouwen,’ had Pell geantwoord. ‘Zij heeft een man nodig.’

Hij had haar beledigd aangekeken. ‘Jouw zus en ik hebben elkaar niets te zeggen, en dat weet je.’

Daar wist ze niets tegen in te brengen, want het was waar dat Lou net zo’n hekel had aan paarden als aan modder en volkomen ongeschikt was om te helpen als het werpen van een veulen niet vlotte, of om een pony stevig bij zijn manen te grijpen en op zijn rug te springen.

Er was een tijd geweest – vroeger – dat het vooruitzicht om met Birdie te trouwen Pell met trots had vervuld, al was het alleen maar om het van Lou te winnen, want iedereen wist dat die een betere echtgenote zou zijn. In die tijd waren de jongen en het meisje van de vroege ochtend tot de late avond elk vrij moment samen en was er geen paard dat ze niet konden vangen, berijden en temmen. Nog voor ze oud genoeg was om te weten wat zoenen was, had hij haar gekust en gezegd: ‘Ziezo, dat betekent dat we ooit met elkaar zullen trouwen.’ In het begin geloofde ze hem omdat ze het wilde geloven en later omdat ze niks anders kon bedenken.

‘Daar, op dié plek,’ had hij op een keer gezegd toen hij naar het lege veld achter het huis van zijn ouders wees. ‘Daar gaan we ons huis bouwen en het barstensvol met kinderen stoppen.’ Hij had zijn armen wijd uitgestrekt om de grote hoeveelheid aan te geven.

Pell had hem aangestaard. Een huis vol kinderen? Ze hoefde alleen maar naar haar moeder te kijken – versleten en vormeloos met een lekkende blaas, dikke knoedels blauwe aderen en borsten zo plat als oude wijnzakken – om dat plan af te wijzen. Maar nog veel erger dan de lichamelijke gevolgen waren de schrijnende teleur-

stelling, de eentonigheid van het werk, de onveranderlijkheid van het leven hier.

Je uitsloven, afzien en zeurende monden voeden? Nu niet en nooit niet, dacht Pell.